Costuri

Spania

Această pagină oferă informații cu privire la costul procedurilor în Spania.

Dreptul familiei – divorț
Dreptul familiei – custodie
Dreptul familiei – alocația de întreținere
Drept comercial – contracte
Drept comercial – răspundere

Cadrul de reglementare care reglementează onorariile profesioniștilor din domeniul juridic

Avocații

În Spania, există o singură categorie de avocați (*abogado*), care, după ce devin membri ai baroului din districtul lor (*Colegio de Abogados*), pot interveni în orice tip de procese și în fața oricărui tip de instanțe.

Avocații își stabilesc onorariile în conformitate cu orientările publicate de baroul de care aparțin. Orientările respective se bazează pe criteriile generale de calculare a onorariilor avocaților, cum ar fi complexitatea cauzei, proporționalitatea etc., și sunt respectate de toți avocații la emiterea notelor de plată. Orientările diferă întotdeauna în funcție de sistemele de instanțe distincte în care este judecată cauza.

Costuri fixe

Costuri fixe în procedurile civile

Costuri fixe pentru părți în procedurile civile

Articolul 241 alineatul (1) punctul (1) din Codul de procedură civilă (*Ley de Enjuiciamiento Civil*) reglementează în mod specific onorariile percepute de avocați și de reprezentanții legali (*procuradores*) pentru cazurile în care asistența lor este obligatorie. Onorariile respective sunt incluse ca element constitutiv în calcularea costurilor.

Codul de procedură civilă prevede că avocații trebuie să-și stabilească onorariile în conformitate cu normele de reglementare a profesiei lor.

Etapa procedurii civile în care trebuie plătite costurile fixe:

clienții sunt întotdeauna obligați să plătească onorarii avocaților lor și să plătească avansuri din onorarii reprezentanților lor legali. Clienții cunosc de la început valoarea aproximativă a sumei respective, însă suma exactă de pe nota de plată este stabilită numai după încheierea procesului. Avocații și reprezentanții legali pot solicita plata din partea clienților prin proceduri speciale, cum ar fi un avans din onorariu (*provisión de fondos*, în timpul desfășurării procedurii) sau printr-o notă de plată finală (*jura de cuentas*, odată încheiată procedura).

În practică, clienții achită de regulă o sumă în avans, la începutul procedurii, apoi așteaptă pronunțarea unei hotărâri cu privire la costuri. În cazul în care cealaltă parte trebuie să plătească onorariile, avocații și reprezentanții legali își prezintă instanței onorariile, care sunt plătite de către partea adversă, după aprobarea sumelor.

De la intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2012, trebuie să se plătească o taxă judiciară.

Ce este o taxă judiciară?

O taxă judiciară este o taxă națională care trebuie să fie plătită în anumite cazuri de către persoanele juridice, pentru introducerea unei acțiuni în instanță și utilizarea serviciului public de administrare a justiției. Ministerul Finanțelor și Administrației Publice este responsabil din punct de vedere juridic pentru gestionarea taxei. Obligația de a plăti această taxă a fost introdusă la 1 aprilie 2003. În prezent, aceasta este reglementată de Legea nr. 10/2012 din 20 noiembrie 2012 privind anumite taxe în contextul administrării justiției și al Institutului Național de Toxicologie și Științe Criminalistice. Legea nr. 10/2012 a fost modificată de două ori, mai întâi prin Decretul-lege regal nr. 3/2013 din 22 februarie 2013 și ulterior prin Decretul-lege regal nr. 1/2015 din 27 februarie 2015. Principala schimbare introdusă prin a doua modificare a legii a fost eliminarea taxelor judiciare pentru persoanele fizice în toate jurisdicțiile și toate tipurile de proceduri – persoanele fizice fuseseră obligate să plătească taxe judiciare de la intrarea în vigoare a Legii 10/2012.

Cauzele în care plata taxei judiciare este obligatorie (fapt generator)

În temeiul articolului 1 din Legea nr. 10/2012, taxa pentru exercitarea puterii judiciare în cauzele civile, cauzele de contencios administrativ (*contencioso-administrativo*) și cauzele de dreptul muncii este o taxă națională care este exigibilă în mod uniform pe întreg teritoriul Spaniei în circumstanțele prevăzute de legea menționată, fără a aduce atingere redevențelor și altor taxe percepute de Comunitățile Autonome în cadrul exercitării competențelor lor financiare. Este posibil ca acestea să nu fie percepute pentru același fapt generator.

În temeiul articolului 2, faptul generator al taxei este exercitarea puterii judiciare în cadrul următoarelor etape procedurale:

introducerea unei acțiuni în instanță, în cadrul oricărui tip de proceduri urmărind pronunțarea unei hotărâri judecătorești integrale și al procedurilor pentru punerea în aplicare a unor instrumente executorii extrajudiciare în cauzele civile, introducerea unei cereri reconvenționale și cererea inițială de declanșare a procedurii de somație de plată și a procedurii europene de somație de plată;

depunerea unei cereri de insolvență obligatorie și solicitări conexe în procedura de faliment;

inițierea procedurilor în cauzele judecate de instanțele de contencios administrativ;

introducerea unui recurs extraordinar pentru încălcarea normelor de procedură în materie civilă;

introducerea unei căi de atac (*apelación* sau *casación*) în cauzele civile sau de contencios administrativ;

introducerea unei căi de atac (*suplicación* sau *casación*) în cauzele de dreptul muncii;

opoziția la executarea unor instrumente judiciare.

Cine are obligația de a plăti taxa judiciară?

Articolul 3 prevede că orice persoană care provoacă exercitarea puterii judecătorești și care produce faptul generator este obligată la plata taxei.

În sensul alineatului precedent, se consideră că a avut loc un singur fapt generator atunci când documentul de instituire a etapei procedurale care constituie faptul generator cumulează mai multe acțiuni principale care nu provin din același instrument. În acest caz, cuantumul taxei se calculează prin adunarea sumelor corespunzătoare fiecăreia dintre acțiunile conexate.

Taxa poate fi plătită de către reprezentantul legal (*procurador*) sau de către avocat (*abogado*) în numele persoanei obligate la plata taxei, în special în cazul în care aceasta din urmă nu își are reședința în Spania. Nu este necesar ca o persoană care nu are reședința în Spania să obțină un număr de identificare fiscală în vederea autoevaluării taxei. Nici reprezentantul legal, nici avocatul nu au răspundere fiscală pentru plata respectivă.
Derogări:
Derogări pentru anumite categorii de acțiuni:
introducerea unei acțiuni și a căilor de atac aferente ulterioare legate de proceduri specifice stabilite pentru a proteja drepturile fundamentale și libertățile publice, precum și căile de atac împotriva acțiunilor administrației electorale;
inițierea procedurii de insolvență voluntară de către debitor;
depunerea cererii inițiale pentru procedura de somație de plată și a cererii de pronunțare a unei hotărâri judecătorești definitive pentru a solicita suma în cauză în cazul în care aceasta nu depășește 2 000 EUR – această scutire nu se aplică atunci când creanța din aceste proceduri se bazează pe un document care ia forma unui titlu executoriu extrajudiciar în temeiul articolului 517 din Codul de procedură civilă (Legea nr. 1/2000 din 7 ianuarie 2000);
introducerea unei acțiuni în fața instanței de contencios administrativ cu privire la lipsa unui răspuns din partea autorităților publice sau neluarea de măsuri de către acestea;
introducerea unei acțiuni pentru executarea unei sancțiuni arbitrale adoptate de către Comisiile de Arbitraj pentru consumatori (*Juntas Arbitrales de Consumo*);
acțiunile care, sub rezerva autorizării de către o instanță comercială (*Juez de lo Mercantil*), sunt introduse de către administratorii judiciari în interesul masei bunurilor care fac obiectul insolvenței;
procedurile de partaj judiciar al patrimoniului, cu excepția cazurilor în care se formulează o obiecție sau există un litigiu cu privire la includerea sau excluderea unor active – taxa este datorată pentru audiere și pentru suma contestată sau pentru suma care rezultă din contestarea distribuirii patrimoniului de către un opozant; în cazul în care ambele părți ridică obiecții, fiecare dintre acestea trebuie să plătească în funcție de suma care i se cuvine.
Derogări pentru anumite categorii de persoane:
persoanele fizice;
persoanele juridice care au dreptul la asistență judiciară și care pot demonstra că îndeplinesc cerințele legale în acest sens;
Parchetul (*Ministerio Fiscal*);
administrația generală a statului și a Comunităților Autonome, autoritățile locale și toate organismele publice care se află sub autoritatea acestora;
Parlamentul Spaniei și Adunările legislative ale Comunităților Autonome.

Costuri fixe în procesele penale

Costuri fixe pentru părți în procesele penale

Codul de procedură penală reglementează aceste aspecte.
Orice parte care este acuzată de o faptă pasibilă de pedeapsă, care a fost reținută sau supusă oricărei alte măsuri preventive ori care urmează să fie adusă în fața instanței își poate exercita dreptul la apărare, intervenind în cadrul oricărei proceduri, de îndată ce i s-a comunicat existența acesteia, fiind informată în mod corespunzător asupra acestui drept.
Pentru a-și exercita acest drept, părțile în cauză trebuie să fie reprezentate de un reprezentant legal (*procurador*) și să fie apărate de un avocat (*abogado*), care vor fi desemnați de instanță în cazul în care nu sunt numiți și solicitați de către părțile în cauză și, în orice caz, atunci când acestea nu au competența juridică de a face acest lucru.
Toate părțile într-o cauză cărora nu le-a fost recunoscut dreptul la asistență judiciară au obligația de a plăti onorariile reprezentanților legali care îi reprezintă, ale avocaților care îi apără, ale experților care depun mărturie la cererea lor, precum și indemnizațiile martorilor care se pot prezenta în instanță, în cazul în care experții și martorii, în momentul depunerii mărturiei, au solicitat acest lucru, iar instanța le-a aprobat cererea.
Părțile nu vor fi obligate să acopere celelalte cheltuieli de judecată, nici în timpul procesului, nici ulterior, cu excepția cazului în care instanța dispune astfel.
Reprezentantul legal care a fost numit de către părți și a acceptat să le reprezinte într-un proces va fi obligat să plătească onorariile avocaților desemnați de către clienți pentru apărarea lor.
Părțile care au dreptul la asistență judiciară pot, de asemenea, să numească un avocat și un reprezentant legal, la alegerea lor. Cu toate acestea, într-un astfel de caz, părțile vor fi obligate să plătească onorariile acestora, conform dispozițiilor care se aplică părților cărora nu le-a fost recunoscut dreptul la asistență judiciară, cu excepția cazului în care practicienii în domeniul dreptului, care au fost liber aleși, renunță la onorariile care li se cuvin, în conformitate cu dispozițiile articolului 27 din Legea privind asistența judiciară (*Ley de Asistencia Jurídica Gratuita*).

Etapa procesului penal în care trebuie plătite costurile fixe

Clienții au întotdeauna obligația să plătească notele de plată a onorariului care sunt emise la încheierea procesului. În cazul avocaților numiți din oficiu, nu se efectuează plăți în avans, întrucât asistența judiciară este procesată, de regulă, în același timp.
Este important să se menționeze faptul că se recurge foarte frecvent la avocați numiți din oficiu. Prin urmare, în cazul în care clienții au dreptul la asistență judiciară, aceștia nu trebuie să plătească onorariul avocatului, statul suportând costul respectiv, cu excepția cazului în care clientul situația financiară a clienților se îmbunătățește în termen de trei ani (de cele mai multe ori, clienții nu plătesc nimic).

Informații care trebuie furnizate de reprezentanții legali

Drepturile și obligațiile părților

În calitate de reprezentant al părții, reprezentantul legal (*procurador*) are obligația de a informa clientul cu privire la toate etapele procedurale.
Atât avocatul, cât și reprezentantul legal au datoria de a informa clientul ori de câte ori li se solicită acest lucru.

Costuri

Unde sunt disponibile informații privind costurile în Spania?

Nu există niciun site web specific care să furnizeze informații privind costul procedurilor judiciare în Spania. Cu toate acestea, există site-uri web, cum ar fi cele ale barourilor, care oferă informații despre onorariile membrilor acestora.

În ce limbă se pot obține informații privind costurile în Spania?

În general, informațiile sunt furnizate în limba spaniolă (castiliană). Este posibil, de asemenea, să se găsească informații în limbile oficiale ale Comunităților Autonome.
Unele pagini oferă, de asemenea, anumite informații în limba engleză.

Unde sunt disponibile informații privind medierea?

Registrul mediatorilor și al instituțiilor de mediere (*Registro de Mediadores e Instituciones de Mediación*) este o bază de date cu informații care poate fi accesată gratuit de publicul larg pe site-ul Ministerului Justiției. Registrul publică detalii privind mediatorii profesioniști și instituțiile de mediere pentru a facilita accesul publicului la această formă de soluționare a litigiilor.
Puteți accesa motoarele de căutare la următoarele adrese:
https://remediabuscador.mjusticia.gob.es/remediabuscador/RegistroMediador

https://remediabuscador.mjusticia.gob.es/remediabuscador/RegistroInstitucion

Medierea

Indiferent de denumirea pe care o poate avea, medierea este o formă de soluționare a litigiilor în care două sau mai multe părți încearcă în mod voluntar să ajungă la un acord, asistate de un mediator.

Mediatorul

Persoanele fizice pot deveni mediatori dacă își pot exercita pe deplin drepturile civile, atât timp cât nicio lege care li se poate aplica atunci când își exercită profesia nu le împiedică să îndeplinească acest rol.

Persoanele juridice care prestează servicii de mediere – indiferent dacă sunt societăți profesionale sau orice alt tip de entitate juridică prevăzută de lege – trebuie să numească o persoană care să acționeze în calitate de mediator; această persoană trebuie să îndeplinească toate criteriile prevăzute de lege.

Cerințe pentru a deveni mediator

Pentru a putea practica medierea, mediatorii trebuie să dețină o diplomă universitară oficială sau care să ateste o formare profesională avansată, precum și o formare specifică dobândită prin intermediul unuia sau mai multor cursuri specifice furnizate de instituții acreditate în mod corespunzător; formarea oferită de aceste instituții este valabilă pentru practica medierii oriunde în țară.

Mediatorii trebuie, de asemenea, să încheie o asigurare sau o garanție echivalentă care să acopere răspunderea civilă care decurge din acțiunile pe care le întreprind în cadrul litigiilor pe care le mediază.

Mediatorul în materie de insolvență

Un mediator în materie de insolvență (*mediador concursal*) este o persoană fizică care îndeplinește atât cerințele pentru a fi mediator, cât și cerințele pentru a fi administrator judiciar prevăzute la articolul 27 alineatul (1) din Legea privind insolvența (*Ley Concursal*, Legea nr. 22/2003 din 9 iulie 2003). Mediatorii în materie de insolvență pot fi desemnați de notari sau de grefierii pentru cauze comerciale în acordurile extrajudiciare de plată menționate la titlul X din Legea privind insolvența. Entitățile juridice pot acționa, de asemenea, ca mediatori în materie de insolvență, atât timp cât își desfășoară activitățile de mediere în materie de insolvență prin intermediul unei persoane care îndeplinește criteriile de mai sus.

Instituțiile de mediere

Instituțiile de mediere pot fi organisme publice sau private spaniole sau străine sau organizații de drept public ale căror scopuri includ promovarea medierii. Aceste instituții facilitează accesul la mediere și administrarea procedurii de mediere, inclusiv numirea de mediatori; acestea trebuie să asigure transparența atunci când efectuează aceste numiri. În cazul în care scopurile acestor instituții includ și arbitrajul, acestea trebuie să ia măsuri pentru a menține cele două activități separate.

Instituțiile de mediere nu pot furniza servicii de mediere în mod direct, iar implicarea lor în mediere nu poate fi mai mare decât cea prevăzută de lege.

Taxa pe valoarea adăugată

Cum se furnizează aceste informații?

Agenția de Administrație Fiscală din Spania (*Agencia Tributaria*) furnizează aceste informații pe pagina sa de internet.

Care sunt cotele aplicabile?

Agenția de Administrație Fiscală din Spania furnizează aceste informații pe pagina sa de internet.

Asistența judiciară

Ce este asistența judiciară?

Articolul 119 din Constituția Spaniei definește asistența judiciară drept o procedură prin intermediul căreia persoanele care dovedesc că nu dețin resurse economice suficiente au dreptul la o serie de beneficii care constau, în principal, în scutirea de la plata onorariului avocatului și al reprezentantului juridic, a costurilor corespunzătoare mărturiilor experților, a garanțiilor etc.

În general, dreptul la asistență judiciară include următoarele beneficii:

consiliere și orientare gratuite înainte de începerea procesului;

asistență din partea unui avocat pentru persoana reținută sau arestată;

apărare și reprezentare gratuite din partea unui avocat și a unui reprezentant legal pe parcursul procedurii judiciare;

publicarea gratuită, pe parcursul procedurii, a unor anunțuri și decrete care trebuie să fie publicate în monitoarele oficiale;

scutirea de la plățile aferente introducerii de căi de atac;

asistență gratuită din partea experților pe parcursul procedurii;

obținerea gratuită de copii, declarații, instrumente și acte notariale;

reducerea cu 80 % a tarifelor corespunzătoare anumitor proceduri notariale;

reducerea cu 80 % a tarifelor corespunzătoare anumitor proceduri specifice Registrului funciar și Registrului Comerțului.

Numai pentru litigiile transfrontaliere (în urma modificării Legii privind asistența judiciară prin Legea nr. 16/2005 din 18 iulie 2005, care a aliniat dispozițiile legii menționate la Directiva 2003/8/CE), la lista de mai sus au fost adăugate următoarele drepturi:

servicii de interpretariat;

traducerea documentelor;

cheltuielile de deplasare, în cazul în care este necesară înfățișarea în persoană;

apărarea asigurată de un avocat și reprezentarea asigurată de un reprezentant legal, inclusiv în cazurile în care acest lucru nu este necesar, atunci când instanța dispune aceasta în vederea garantării egalității părților.

Cine poate solicita asistență judiciară?

În general, pot solicita asistență judiciară cetățenii care sunt implicați în orice tip de procedură judiciară sau care intenționează să inițieze o astfel de procedură, însă nu dețin resurse economice suficiente pentru a desfășura acțiunea în instanță.

În ceea ce privește persoanele fizice, se consideră că acestea nu dețin resurse economice suficiente atunci când pot face dovada că resursele și veniturile lor, calculate anual pentru toate sursele și pe familie, nu depășesc dublul valorii Indicatorului Public al Veniturilor cu Efecte Multiple (*Indicador Público de Renta de Efectos Múltiples*, IPREM), aflat în vigoare în momentul solicitării.

Pentru a beneficia de acest drept, persoanele juridice trebuie să facă dovada unei baze impozabile pentru calcularea impozitului pe profit mai mică decât triplul valorii IPREM calculat anual.

În oricare dintre cazuri, se vor lua în considerare, de asemenea, alte dovezi externe care atestă capacitatea economică reală a solicitantului.

Există excepții pentru persoanele fizice bazate pe handicap și/sau alte circumstanțe familiale care permit depășirea limitelor de venit de mai sus. [În temeiul celei de a douăzeci și opta dispoziții adiționale din Legea generală privind bugetul de stat (*Ley de Presupuestos Generales del Estado*) pentru anul 2009, IPREM se ridica la 7 381,33 EUR pe an în 2009.]

Mai precis, au dreptul la asistență judiciară:

cetățenii spanioli, resortisanții altor state membre ale Uniunii Europene și cetățenii străini cu reședința în Spania, în cazul în care dovedesc că nu dispun de resurse economice suficiente pentru a intenta acțiuni în instanță;
organismele de gestionare a securității sociale și serviciile comune;
următoarele categorii de persoane juridice, în cazul în care acestea pot demonstra că nu dispun de resurse economice suficiente pentru a intenta acțiuni în instanță:
organizațiile non-profit;
fundațiile înregistrate în registrul administrativ corespunzător;
în procedurile legate de litigiile de muncă: toți angajații și beneficiarii sistemului de asigurări sociale;
în procedurile penale: toți cetățenii, inclusiv cetățenii străini, au dreptul la asistență judiciară, la apărare și la reprezentare gratuite în cazul în care fac dovada că nu dețin resurse economice suficiente pentru a intenta acțiuni în instanță, chiar dacă nu locuiesc legal pe teritoriul Spaniei.
în procedurile judiciare administrative: toți cetățenii străini care pot demonstra că nu dispun de suficiente mijloace de soluționare a litigiilor, chiar și în cazul în care nu au reședința legală în Spania, au dreptul la asistență judiciară în toate procedurile (inclusiv procedurile administrative preliminare) referitoare la cererile de azil și la Legea privind străinii (*Ley de la Extranjería*).

Informații suplimentare

Cerințe pentru solicitarea de asistență judiciară

Persoanele fizice

Toate componentele resurselor și veniturilor anuale ale persoanei, calculate pe familie, nu trebuie să depășească dublul valorii IPREM aplicabil la momentul depunerii cererii.
Comisia de asistență judiciară (*Comisión de Asistencia Jurídica Gratuita*) poate decide, în mod excepțional, să acorde dreptul la asistență judiciară în cazul în care veniturile, chiar dacă depășesc dublul valorii IPREM, nu depășesc de patru ori valoarea indicatorului IPREM, ținând seama de situația familială a solicitantului, de numărul de copii sau membri ai familiei dependenți, de starea de sănătate, de invaliditate, de obligațiile financiare, de costurile generate de intentarea procesului sau de alte circumstanțe și în cazul în care solicitantul dovedește că provine, pe linie ascendentă, dintr-o familie numeroasă aparținând unei categorii speciale.
Partea litigantă trebuie să-și apere propriile drepturi și interese.

Entitățile juridice

Entitatea juridică trebuie să fie o organizație non-profit sau o fundație înregistrată în registrul administrativ corespunzător.
Baza impozabilă a acesteia la care se aplică impozitul pe profit trebuie să nu depășească triplul valorii IPREM calculat anual.
Odată cu intrarea în vigoare a Legii organice nr. 1/2004 din 28 decembrie 2004 privind măsurile de protecție integrală împotriva violenței pe criterii de gen (*Ley Orgánica 1/2004 de Medidas de Protección Integral contra la Violencia de Género*), femeile victime ale acestui tip de violență pot beneficia de asistență judiciară imediată și integrală, nu numai în cadrul tuturor procedurilor judiciare, ci și în cadrul procedurilor administrative (inclusiv anchetele poliției) inițiate pe motiv de violență pe criterii de gen, până la pronunțarea hotărârii, fără a fi nevoie să se solicite asistență judiciară în prealabil. Aceasta înseamnă că problema asistenței judiciare nu va afecta niciodată dreptul la apărare și la o protecție judiciară efectivă, care va fi oferită victimei indiferent dacă s-a depus sau nu o cerere de asistență juridică gratuită. Cu toate acestea, se înțelege că asistența judiciară este acordată numai în cazul în care, ulterior sau în cursul procedurii judiciare, partea interesată demonstrează că îndeplinește condițiile necesare pentru a beneficia de asistență judiciară, în conformitate cu normele generale cuprinse în Legea privind asistența judiciară și regulamentele aferente, modificată în acest sens prin a șasea Dispoziție finală a Legii Organice nr. 1 /2004.

Când trebuie să plătească cheltuielile de judecată partea care nu a avut câștig de cauză?

Articolele 394-398 din Codul de procedură civilă conțin dispoziții privind plata cheltuielilor de judecată în procedurile civile.
În acțiunile vizând pronunțarea unei hotărâri integrale, costurile judecării cauzei în primă instanță sunt plătite de către partea ale cărei pretenții au fost respinse în totalitate, cu excepția cazului în care instanța apreciază că respectiva cauză prezintă probleme grave de fapt sau de drept, care trebuie clarificate.
În cazul în care pretențiile sunt acceptate sau respinse parțial, fiecare parte plătește costurile care-i revin și jumătate din costurile comune, cu excepția cazului în care există motive pentru a le imputa uneia dintre părți pe motiv de exercitare abuzivă a drepturilor procesuale.
Atunci când cheltuielile de judecată sunt stabilite în sarcina părții căzute în pretenții, aceasta va fi obligată să plătească, pentru partea aferentă avocaților și altor profesioniști în domeniul dreptului care nu se supun unei cote sau unor tarife, numai o sumă totală care nu depășește o treime din suma în cauză, pentru fiecare dintre părțile care au obținut o asemenea hotărâre. Numai în acest scop, pretențiile cărora nu li se poate atribui o valoare vor fi evaluate la 18 000 EUR, cu excepția cazului în care, din cauza complexității cauzei, instanța dispune altfel.
Dispozițiile alineatului precedent nu se aplică în cazul în care instanța constată că partea litigantă obligată la plata cheltuielilor de judecată și-a exercitat în mod abuziv drepturile procesuale.
În cazul în care partea condamnată la plata cheltuielilor de judecată beneficiază de asistență judiciară, aceasta va fi obligată să plătească costurile apărării intereselor părții adverse numai în cazurile menționate expres în Legea privind asistența judiciară.
În niciun caz cheltuielile nu vor fi suportate de Parchet în cazul proceselor în care acesta este parte.

Onorariile experților

Experții care intervin în procedurile judiciare sunt cunoscuți sub denumirea de „peritos”. Un registru al experților juridici (*Registro de Peritos Judiciales*) poate fi găsit la fiecare instanță superioară de justiție (*Tribunal Superior de Justicia*).
Articolul 241(1)(4) din Codul de procedură civilă menționează, ca element specific de inclus în calcularea costurilor, „onorariile experților și alte plăți care trebuie efectuate către persoanele care au intervenit în cadrul procedurilor”. Aceasta se referă la costurile legate de persoanele care, nefiind parte în proces, au efectuat anumite cheltuieli pentru a participa la acesta și pentru a furniza un serviciu.
Articolul 243 din Codul de procedură civilă prevede că, în toate tipurile de procese și acțiuni în justiție, costurile vor fi calculate de către grefierul instanței care a soluționat cauza sau calea de atac respectivă. La stabilirea costurilor nu vor fi incluse eventualele taxe aferente actelor și documentelor legate de procedură care sunt inutile, ineficiente sau neautorizate de lege, și nici elementele incluse în notele de plată a onorariilor avocaților care nu sunt exprimate detaliat sau care se referă la onorarii ce nu rezultă din proces.
Grefierul instanței va reduce valoarea onorariilor avocaților și ale altor profesioniști în domeniul dreptului care nu se supun unor cote sau tarife, în cazul în care suma pretinsă depășește limita unei treimi din valoarea totală a cauzei și cu condiția să nu se fi constatat că partea condamnată la plata cheltuielilor de judecată și-a exercitat în mod abuziv drepturile procesuale.
De asemenea, nu vor fi incluse costurile aferente acțiunilor sau etapelor suplimentare impuse în mod expres părții care a avut câștig de cauză prin hotărârea judecătorească cu privire la costuri în cauza principală.

Tarifele traducătorilor și interpreților

Nu există niciun tarif oficial aplicabil pentru serviciile autorizate de traducere și interpretariat. Interpreții autorizați își stabilesc în mod liber tarifele pe care le percep pentru serviciile de interpretariat oferite, însă sunt obligați să le comunice Biroului pentru Interpretariat și subdelegației corespunzătoare a guvernului. Informațiile respective trebuie furnizate în luna ianuarie a fiecărui an.

Linkuri relevante

Agenția de Administrație Fiscală din Spania

Documente conexe

Raportul Spaniei privind Studiul referitor la transparența costurilor PDF (640 Kb) en

Ultima actualizare: 17/01/2024

Versiunea în limba naţională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea naţională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.